

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Aceia care nu cred.

Intâmplarea e cunoscută. Când a venit Isus, după înviere la apostoli, care erau adunați într-o casă, Toma nu era între ei. Iar când a auzit, cele ce s'au petrecut în absența lui a zis: „De nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și de nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și de nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.“

Și trecând opt zile, ucenicii lui Isus iarăși erau adunați.

Toma acum era cu ei. Ușile erau încuiate și nimeni n'a putut pătrunde în casă fără știrea lor. Dar odată, Isus era înaintea lor, dovădind că pentru El, lăcate, ziduri și zăvoare nu există, căci El e Dumnezeu lumii întregi, al spațiilor nemărginite și limitate. Apostolii cu răsuflare oprită l-au privit și înainte de ce ar fi ve-

nit în fire se auzi glasul blând al lui: „Pace vouă.“

După aceea s'a întors către Toma și i-a zis: „Adu-ți degetul tău încoace, și vezi mâinile mele; și adu-ți mâna ta și o pune în coasta mea: și nu fii necredincios, ci credincios.“

Toma cu capul plecat stă înaintea lui Isus și de pe buzele lui numai cu greu s'au desprins cuvintele: „Domnul meu și Dumnezeul meu.“

Iar Isus îi zise: Dacă mă văzuși Tomo, crezuși: fericiți cari nu au văzut și au crezut!“

Cât de mulți sunt aceia, care refuză fericirea aceasta oferită de însuși Isus! Ei nu cred, deși Isus o fericire mai mare ca a martorilor oculari, a promis aceloră, care depărtați de El în timp și spațiu, prin credința lor sunt nemărginit de aproape de El.

Toma, când l-a întâlnit

pe Isus, l-a și recunoscut, n'a mai vrut să cerceteze ranele și coasta Lui. Din inimile scepticilor de azi nu pornesc vorbele lui Toma: „Domnul meu și Dumnezeul meu.“ Deși de multe ori au străbătut ranele și coasta lui Isus, -- nu cu degetele, dar cu păcatele lor. Deși, demulțori s'au ascuns în aceste rane dinaintea inamicilor, năcazurilor și ispitelor. Deși, demulțori sângele rănilor aceste le-a vindecat rănile sufletești și trupești. Deși, simt că rănile aceste le-a dat viață și mântuire. Deși, știu că fără Isus ar fi cadavre ambulante. Ei nu spun: „Domnul meu și Dumnezeul meu.“

Fraților, să nu fim ca acești nefericiți. Să mărturisim smeriți și fericiți cu Toma: „Isuse al meu, Domnul și Dumnezeul meu.“

Dr. Irina Berinde.

Cum trebuie să înțelegem iubirea aproapelui ?

Sau cum a înțeles-o aceasta, apostolul iubirei, sf. Ioan evangelistul, care a învățat-o la izvorul ei, la Inima lui Isus Hristos.

(După Eusebiu — secolul IV. după Hristos. — Istoria Bisericii. III. 23.)

În vizitarea comunităților creștine din Asia-Mică sf. Ioan s'a întâlnit în Smyrna cu un tânăr, care prin talentele lui sufletești, prin tăria și frumsețea lui i s'a părut că este chemat la un viitor mare. Sf. Ioan a făcut atent capul comunității la acest tânăr: „Îți recomand pe acesta, cu toată seriozitatea, chemând de mărturie comunitatea și pre Hristos.“ Preotul a luat tânărul în casa lui, l-a crescut, l-a păzit, l-a îngrijit și la urmă l-a botezat, însă după aceea a lăsat din grija tânărului crezând ca sf. taina a botezului va fi un mijloc destul de puternic de întărire. Din acest timp tânărul a fost înconjurat și sedus de tineri de vârsta lui făcând ospățuri nocturne, nu peste mult jafuri în tovărășia camarazilor, între cari prin puterea lui a ajuns nu peste mult capul lor, întrecând pe toți ceilalți în atrocități și omoruri.

Când sf. Ioan a venit din nou la Smyrna, a întrebat de preot unde este tânărul ? Mișcat a răspuns acela, că el a murit. „Când și cum și prin ce moarte“ ? a întrebat sf. Ioan. „El a murit pe seama lui Dumnezeu, pentru că s'a făcut un om rău și stricat și pe urma un hoț. În loc de biserică stăpânește pădurile.“ Apostolul de supă-

rare și-a rupt hainele, și-a lovit fruntea și suspinând puternic, a zis: „Ca un reazim puternic te-am lăsat pentru paza sufletului fratelui meu. Înainte ! Dați-mi un cal și călăuză“ și așa cum era a plecat numai decât din comuna. Ajungând până la avantgarda bandei de tâlhari, a fost oprit și le-a zis lor. „Duceți-mă la comandantul vostru.“ Acesta însă îndată ce a cunoscut în acela, care se apropia, pe apostolul, de rușine a luat-o la fugă. Sf. Ioan uitând de slăbiciunea vârstei lui, a luat-o după el cum a putut și i-a strigat: Fiul meu ! de ce fugi dinaintea mea, dinaintea tatălui tău, dinaintea unui moșneag fără arme ? Indurate spre mine fiule, nu te teme, ai încă speranță de scăpare. Eu voi răspunde pentru tine înaintea lui Hristos și dacă ar fi să mor pentru tine, precum a suferit și Domnu moarte pentru noi. Oprește ! Crede-mi că Hristos m'a trimis. Cum a înțeles acela aceste cuvinte, s'a oprit și privind la pământ mai întâi a lăpădat armele cari le-a avut și tremurând a început să plângă cu amar. A îmbrățișat moșneagul care se apropia și între vaele a cerut iertare, căzând în genunchi a fost botezat a doua oară, în lacrimile lui. Numai

mâna dreapta și-a ascuns-o. Însă sf. Ioan s'a făcut garantul lui asigurându-l că a primit iertare pentru el dela Hristos, l-a rugat s'a pus în genunchi înaintea tânărului acoperind dreapta lui și spălându-o cu sărutările lui și l-a dus înapoi în comunitatea creștinilor. Aci s'a rugat pentru dânsul cu rugăciuni dese și luptându-se cu dânsul prin posturi îndelungate, a reconfortat sufletul lui cu cuvinte mișcătoare și nu s'a dus de acolo până când nu a putut sa-l redea bisericii, pe acela pe care la pus ca exemplu mare de o adevărată pocăință, ca un semn învederat a renașterii sufletești, ca un semn de învingere a reinvierii vizibile.“

„lubește pe aproapele tău, ca pe tine însuși.“

Sfintele sărbători în Sighet.

În acest an — al 1900-lea dela patimile, moartea și învierea Domnului Nostru Isus Hristos — toate aceste au fost serbătorite cu un deosebit fast în Biserica noastră. Atât preoții, cât și credincioșii din toate straturile sociale au înțeles însemnătatea acestui mare eveniment. Au înțeles că aceasta generație, — căreia i-a fost dat să vadă după cataclizmul cel mare din 1914 și criza aceasta și să sufere în urma ei, pe lângă multele neajunsuri ale veacului nostru, să cunoască și bucurii sufletești, bine înțeles cei înțelegători. Sufletul tuturor a fost pătruns de

amintirea marilor evenimente mântuitoare de suflete și inimile s'au umplut de marea nădejde, căci doar acest an sfânt va lumina mintea tuturor, pentru a duce o viață creștinească, în spiritul Evangheliei lui Isus Hristos.

Ceva neobișnuit.

Măsura tuturor mișcărilor noastre sufletești este numărul sf. mărturisiri și cuminecări. Cum au înțeles credincioșii din Sighet rostul acestui an sfânt, arată numărul extraordinar de mare al sf. cuminecări. Ca exemplu se poate aduce ziua de Dumineca floriilor, — când la cele trei sf. Liturghii s'au cuminecat 1049 de credincioși. E ceva, fără precedent și neobișnuit în parohiile din eparhia noastră, ba chiar în întreaga provincie mitropolitană.

Joia Mare.

În Joia Mare — după obiceiul locului la orele 6 seara — s'au citit Evangheliile patimilor, cu asistența tuturor preoților prezenți din Sighet, în fața credincioșilor, cari au umplut Biserica până la tixeaală.

Vinerea Patimilor.

La orele 4 p. m. — după oficierea Vecerniei, preoții în număr de 7 oficiază prohodul Domnului Nostru Isus Hristos, în fața epitafului, pe care era așezat sf. Sacrament, înainte și după prohod, credincioșii s'au perândat toată ziua de a se închina înaintea Aceluia, care a venit la patimă pentru mântuirea noastră și a petrece câteva momente în societatea

Lui. La procesiunea cu sf. Sacrament a participat mulțime mare, în cântări preamărind pe Hristos, care a venit spre moarte, pentru a omori moartea. Când se face al doilea înconjur al sf. Biserici, se face sfințirea Restignirei de lângă Biserică, restaurată întru pomenirea acestui an sfânt. După aceea părintele Ion Berinde a ținut vorbire, care fiind pornită din inimă a pătruns la inimi.

Dumineca Paștelor.

Dimineața la orele 3, când se dă marea luptă dintre lumină și întunec, glasul vesel al clopotelor vestește Învierea. Tăcerea de 3 zile a acestor clopote a umplut inimile noastre de o tristă compătimire față de „Omul Durerii.“ Și acum acest glas de trei zile amuțit cu bucurie ne vestește biruința. Deși ceasul e prea matinal, lume multă se adună, ca să ia parte la aceasta bucurie. Isus — acum Biruitorul — este purtat în jurul bisericii între glasuri străbătătoare la cer: Hristos a înviat.

Sf. Liturghie din aceasta zi este servită de 7 preoți. Textul Evangheliei, scrisă de Ioan inspirat de Spiritul Sfânt se citește în 7 limbi, vestind tuturor popoarelor, de ori și ce limbă, marea operă a mântuirii noastre: „Și Cuvântul trup s'a făcut.“ Pe urmă pastorală — învățătura frumoasă și neasemnat adevărată a Excelenței Sale părintelui Episcop — a fost citită la auzul tuturor și primită în inimile înțeleghătoare ale participanților.

Nădăduim, că acest cuvânt părintesc va fi urmat întocmai din partea tuturor. **Mismar.**

† Văduva Iulia Salca născ. Kovats.

Abia sunt 3 ani, decând ne-am adunat în Giulești, moșia de oarecândva a lui Giula, fiul lui Drogoș, — ca să petrecem la odihnă veșnică pe preotul integru Petru Salca, — și iată, iarăși ne întâlnim aici, ca să-o petrecem pe aceeași cale și cu aceleași regrete pe văduva lui. Nu este la loc, ca să înșirăm calitățile acestei femei adevărate, pentru că atât soțul, cât și soția au urmat același drum al muncii și a lucrat fără pretențiuni și neobservat. Modestia a fost lozinca acestei perechi de oameni de mari calități.

Repausata, nu numai în viața soțului, dar și după aceea a fost o preoteasă model, cum ar trebui să fie toate preotesele, mama parohienilor.

Bunătatea ei sufletească se poate constata din vorbele birjarului jidan, care, când mă întorceam cu sufletul mâhnit dela aceasta înmormântare, îmi spunea: Domnule, bună femeie a trebuit să fie doamna pe care ați înmormântat-o, că covaciul jidan din Giulești, când ați trecut cu moarta

în fața casei lui, a plâns cu lacrimi.

Stăpână de casă, neatinsă încă de boala modernismului, a rămas aceeași și în zilele aceste în plină febră, ospitalieră, drăgălașă, sinceră, carea nu cunoaște prefăcătoria.

Și atunci, când nu mai este, involuntar trebuie să facem asemănare între ea și între generația cea nouă și cu durere constatăm, că stingându-se pe rând ea și cele asemenea ei, nu este cine să umple golul lăsat de dânsa.

Când familiei întinse transmitem condoleanțele noastre cele mai sincere, din toată inima ne rugăm, ca :

Dumnezeu să-i facă parte cu aleșii săi.

Mismar.

CRUCEA.

Simbolul sfânt al biruinței,
Ești necinstită ș'onorată;
Armă puternică a credinței,
Prin tine lume-a fost scăpată.

A fost Hristos Mântuitorul
Pe lemnul tău crucificat
Și-a desrobit pe tot poporul,
El prea Puternicu Impărat.

Simbol ce-ai fost și vei rămâne
În lume'n veci nebiruit;
Simbol de cinste și rușine,
Prin tine noi ne-am mântuit.

Armă puternică a credinței,
Deopururea rămâi cu noi
Căci tu ești semnul biruinței
Și mângăiere în nevoi.

Mărețul semn să stăpânească
Peste al Tău popor creștin
Și peste Țara Românească.
De-acum și până'n veci. Amin!

Vasile Sechel

Poșta Redacției. Cosma
Dragomirești. În numărul viitor.

Nr. 155—1933. Vic.

**Cătră oficiile parohiale
din vicariat.**

Sunt invitate oficiile parohiale din vicariat, care contrar dispozițiilor, nici până azi n'au înaintat tabloul despre pămintele bisericesti —, ca în termen de 3 zile să satisfacă acestor dispoziții, cunoscând, că în caz contrar vom fi siliți a lua măsuri mai aspre. În aceste tablouri trebuiesc specificate pămintele bisericesti, sesiunile parohiale, cantonale, școlare etc.

Sighet, la 21 Aprilie 1933.

Oficiul vicarial.

Poșta Administrației. Am primit cu mulțumită abonamentul de 52 Lei dela Vasile Pop din Berbești iar dela Dl. Dr. Petru Mihalyi 100 Lei.

Calendar săptămânal.

23 — 29 Aprilie 1933.

- 23. Dumineca Tomii. M. George † 303 (Ap. Fapt. 5, 12 și Fapt. 12, 1. Ev. Ioan 20, 19 și Ioan 15, 17)
- 24. Luni M. Sava Str.
- 25. Marți Ap. Marcu
- 26. Miercuri M. Vasile
- 27. Joi M. Simeon † 106
- 28. Vineri SS. 9 Mart. din Chizic
- 29. Sâmbătă Ap. Iason.

